ЗМІСТ

Прокляті. Книга 2

КУПИТИ

Переглянути та купити книгу на **ridmi.ua**

Про книгу

Мене зрадив той, кому я віддала своє серце. Ґрей виявився лялькарем, що владно смикав за ниточки моїх почуттів. Але попри все, я досі не можу обірвати зв'язок між нами. Лише один погляд Ґрея запалює мою душу. Однак зараз ми вороги.

Я мушу виправити помилки, що тепер відгукуються мені після зникнення Ковенанта, до якого я була причетна. І Ґрей - єдина перепона на шляху до виконання призначеного мені долею. Він рішуче налаштований тримати мене у своєму ліжку. Але я маю на нього інші плани: знищити, доки він не зруйнував Ковен.

Візьміть до уваги: ця книжка містить дорослий контент і похмурі теми, що можуть бути тригерними для деяких читачів: сумнівна згода, примусове годування, графічне насильство та тортури, грубий і відвертий сексуальний контент, примусова близькість та сцени полону, зрада, згадки про минуле насильство та травматичні реакції на тригер-стимули, ножове насильство, графічні зображення крові, фізична шкода (завдана головній дійовій особі), ритуальне вбивство, зґвалтування неповнолітньої особи дорослим (поза сценою, історичному контексті), самопошкодження/порізи з магічною метою, кривава магія, ненормативна лексика.

Попередження про тригери

- сумнівна згода;
- примусове годування;
- графічне насильство та тортури;
- грубий і відвертий сексуальний контент;
- примусова близькість та сцени полону;
- зрада;
- згадки про минуле насильство та травматичні реакції на тригер-стимули;
- ножове насильство;
- графічні зображення крові;
- фізична шкода, завдана головній дійовій особі;
- ритуальне вбивство;
- згвалтування неповнолітньої особи дорослим (поза сценою, в історичному контексті);
- самопошкодження/порізи з магічною метою;
- кривава магія.

Пролог

Люцифер Ранкова Зірка

П’ятдесят років тому

Лоралея Геката блукала коридорами. Її темне, як ніч, волосся колихалося в ритмі кроків. У долоні вона стискала шматочок оніксу — шкода, що той не міг захистити її від істоти, яка за нею полювала, — та це не заважало їй триматися за нього, мов за останню надію. Я йшов слідом, ховаючись у тінях. Її найкраща подруга — Біла — подарувала Лоралеї той камінь, аби вберегти її від нав’язливого відчуття, що за нею стежать. Відчуття, якого вона ніяк не могла позбутися.

Єдиним справжнім захистом для неї була б присутність інших, але вона безглуздо покинула безпечне ліжко посеред ночі. Мені знадобилося зовсім небагато зусиль, щоб виманити її, — лише тихий, ледь вловимий поклик, настільки делікатний, що навіть не активував амулет на її шиї.

Я йшов за нею, тримаючись тіні, щоб залишитися непоміченим. Її смерть мала відбутися у відповідному місці, бо хоч вона й мусила померти, я не прагнув змусити її страждати. У мене не було потреби сповнювати її останні миті страхом і мороком.

Її смерть не була чимось особистим. Ба більше — вона була жертвою, принесеною заради втілення великого задуму. Століття ретельного планування зводилися до цієї миті — все залежало від того, чи зупиниться її серце. Але за роль, яку Лоралея зіграла за всі ці роки, вона заслужила краплю моєї поваги.

Лоралея раптово зупинилась, різко обернувшись, аби поглянути на мене. Її яскраві блакитні очі сяяли в темряві, мерехтіли, мов місячне світло, з ледь помітним фіолетовим відтінком, що так нагадував її пращурку Шарлотту. Її чоло зморщилося, а вуста розтулилися у німому крикові, поки вона рухалася, впустивши кристал оніксу на підлогу.

Захист, який мав дарувати камінь, линув у забуття — вона побачила мене, переслідника, що крадеться за нею. Вона не знала істини — ким я був насправді, що ховалося під оболонкою плоті, яку я називав домом. Але від Судна, що виходить у ніч на полювання, добра не жди.

Я зробив один-єдиний крок у її бік і відразу ж застиг, коли на мене глянула пара різнокольорових очей. Із тіні виступила жінка, обережно наближаючись до Лоралеї, освітлена тьмяним світлом, що проникало крізь вікна. Її тіло здавалося нереальним — ніби вона була тут і водночас ні. Я не був певен, чи відчув би під пальцями шкіру, чи лише подих напівзабутої пам'яті.

Лоралея зірвалася з місця й кинулася бігти. Вона чкурнула вперед, зникаючи за поворотом у коридорі, тоді як жінка кралася в тінях, які я називав домом. Вона нічого не бачила, її моторошний погляд, у якому змішувалися кольори, метушився довкола в пошуках, ніби вона відчувала мою присутність, але не могла мене побачити.

А я бачив її.

Я відчував її. І в ту мить, коли ті фіолетові й бурштинові очі вп'ялися в мої, я все зрозумів. Зрозумів, чим вона була і ким. Її волосся, темне, як чорнило, спадало м'якими хвилями на плечі, а легкий бордовий відтінок на кінчиках пасом нагадував мені найвишуканіше мерло. Її тіло було округлим і м'яким, з налитими стегнами. Я міг легко уявити, як ці стегна охоплюють мою голову і як її груди підскакують, коли я її трахаю.

У мене ніколи не було наміру привласнити дочку двох. Не збирався тримати її поруч, просто хотів скористатися тим, що могла дати мені її унікальна магія.

Але все змінилося в ту мить, коли в грудях загуркотів глухий первісний рик. Він пройшов крізь усе моє тіло, змусив здригнутися підлогу під ногами, задзвеніти вікна в рамах. У цей момент доля почала складатися, клацаючи і торохкотячи, мов кістки на вітрі, переплітаючись у безконечній симфонії.

Лоралея міцніше стиснула торбинку з кістками, що висіла на її стегні. Юна відьма з роду Гекати обернулася й рушила слідом за своєю тіткою. Її примарний силует тремтів у срібному місячному світлі. І тоді вона

поглянула на ту торбу — ніби відчула поклик. Щось у ній підказувало: одного дня ці кістки стануть її.

Вона вже жадала їх, а я хотів тільки одного — забрати своє.

Її.

— У мене немає того, чого ти шукаєш, — промовила Лоралея у порожнечу.

Її погляд залишався прикованим до мене, тіло здригалося з кожним моїм кроком. Коридори пульсували відлунням усвідомлення того, що проходило ними, коли я вивільняв крихти сили, доступної мені в цій формі, наповнюючи університет своєю присутністю. Молодша відьма Гекати — жінка, яка ще навіть не народилася, — похитнулася, спершись об стіну долонею. Подих обох відьом завис білим серпанком у повітрі, бо температура впала так низько, що холод обпікав.

— Лоралеє! — злякано вигукнула молодша відьма.

Погляд Лоралеї рвучко сіпнувся вбік, ніби вона й сама побачила дивну відьму. Очі її розширилися від впізнавання. Вона прибрала руку з мішечка з кістками, з якого черпала силу, і застигла, поки я спостерігав, як між ними проступає щось невидиме.

— Біжи, Шарлотто! Біжи! — закричала вона, коли інша відьма рвонулася до тітки на допомогу.

Шарлотта.

У ній було щось знайоме — відлуння, що накочувалося хвилями, нагадуючи мені про першу відьму. Ту саму, яка тієї ночі кликала мене в лісі й благала надати їй знаряддя для помсти.

Але це ім’я зовсім їй не пасувало, ніби частина її самої, відділена від того знайомого відлуння, повставала проти думки про такий міцний зв’язок з пращуркою, з якої все почалося.

Я вдарив, лапа з кігтями вислизнула з тіні так блискавично, що сумніваюся, чи нова відьма взагалі мене помітила. Груди Лоралеї спалахнули червоним — три глибокі розписи прорвали її плоть, кров бризнула й забруднила обличчя молодшої.

Лоралея потягнулася вперед, падаючи на коліна, й схопила племінницю за руку, коли підлога затремтіла під ними. Я ступив ближче, готовий взяти своє, навіть якщо це все зруйнує.

Тіло моє рухалося, ніби в трансі, ніби вона скористалася кістками, яких не мала, щоб керувати мною.

— Прокинься, Віллов, — прошепотіла Лоралея, коли її очі закотилися.

Віллов.

Це ім'я було справжнім.

Я зробив ще крок, зосередившись не на тій, яку прийшов убити, а на тій, яку колись мав привласнити. Я розсік її плече трьома гострими швидкими рухами. Віллов закричала, її кров просочилася під мої кігті, вкриваючи пальці, і я вперше за століття відчув себе цілісним. Я підніс руку до рота й скуштував своє майбутнє.

Вона повернулася, щоб глянути на мене, і я замислився, чи побачить мене ця допитлива істота, що стояла переді мною. «Чи вже належить мені?» — подумав я, нахилившись ближче й провівши носом по волоссю на її потилиці, вдихаючи її запах.

— Прокинься! — заволала Лоралея.

Земля здригнулася під ногами, коли мій гнів сягнув межі — відьма, що стікала кров'ю, робила все можливе, щоб забрати від мене мою маленьку відьмочку. Віллов впала, її коліна вже майже вдарилися об камінь.

І тоді вона зникла.

Віллов

Я глибоко вдихнула, щойно ті дивні світло-золотаві очі зустрілися з моїми без жодних вагань. Його погляд прикував мене до місця. Моя рука тремтіла на Його грудях, поки я кліпала, намагаючись стримати сльози жаху.

Що я накоїла?

Я глитнула, відвела погляд від Нього й зиркнула на архідемонів, що спостерігали за нашою взаємодією з куди більшим інтересом, ніж мені було до вподоби. Я смикнула руку, яка досі лежала на Його грудях. Його шкіра тріщала й лущилася, обпалена моїм дотиком. Від запаху нудота підступила до горла. Я смикнула ще раз — під долонею лишилась жива, червона плоть.

Цей відбиток був яскраво-багряним на тлі золота Його шкіри. Дихання збилося, я хапала ротом повітря, борючись із панікою, та не наважувалась відсахнутися надто швидко. Він стежив за кожним моїм рухом. Його моторошний золотий погляд вивчав кожен мій рух, поки я намагалася вгамувати паніку, що вирувала в мені.

Його рука рвучко сіпнулася, коли я відсмикнула свою, здираючи з Нього ще більше обвугленої шкіри. Він схопив мене за зап'ястя — хватка була залізна, я боролася, але дарма. Повільно, неквапливо Він сів, рухаючись плавно, ніби Його тіло ніколи не було мертвим або забутим. Я мусила рухатися разом із Ним — вибору не залишалося. Він неспішно звісив ноги з ложа. Архідемони підняли його, поклавши на підлокітники трону Тетіс, щоб Він опинився на одному рівні зі мною, поки я стояла.

Ліжко не здригнулося, коли Він ворухнувся, попри хитке положення. Кожен Його рух був настільки зосередженим і точним, що здавався неприродним. Він не зводив пильний гарячий погляд з мого обличчя, не звертаючи уваги на інших у кімнаті. Друга Його рука піднялася, прослизнула під моєю вільною рукою й зупинилася на талії. Його пальці вчепилися в тканину мого топа, зібрали її в жмут, й Він рвучко притягнув мене ближче до розставлених ніг.

Він не відводив погляду, ігноруючи дрож моїх пальців і нижньої губи, коли нахилився вперед, притискаючи Свій лоб до мого. У ту мить, як Його шкіра торкнулася моєї, з Нього вирвалося глибоке зітхання. Його хватка здригнулася на моєму зап'ясті, а очі нарешті заплющились.

Я ковтнула й відхилилася, зиркнувши на Нього знизу вгору. Він зціпив зуби, коли Його рука зісковзнула з моєї талії і піднялася, ковзнувши під завісу мого волосся, щоб торкнутися підборіддя. Від дотику Його тіло стало таким гарячим, що, здавалося, ще мить і воно обпече мене. Те, яким гарячим було Його Судно, і крижаний холод, що завжди витав навколо Нього, створювали разючий контраст.

— Не дивися на мене так, Відьмочко, — тихо прошепотів Він, стискаючи мою голову сильніше, коли я здригнулася, намагаючись відсахнутися від Його дотику.

Ті ефірні очі закам'яніли в погляді — блищали, мов розплавлене золото, коли я скористалася миттю неуважності, щоб відірвати руку від Його грудей. Я намагалася не дивитися на ідеальний відбиток долоні, що спотворював Його шкіру, на те, як він зовсім не подавав ознак загоєння — не так, як я сподівалась.

Він нахилив голову, щоб глянути на мітку, а Його губи викривилися в жорстокій посмішці.

— Ти залишила на мені мітку, — промовив Він, дивлячись на мене з-під вій, крізь трохи розтулені губи проблискували білі зуби.

Це був погляд самодоволеного хижака — владного, задоволеного перемогою. Хижака, що здобув свою здобич.

— Я зробила все, чого ти вимагав, — сказала я, похитуючи головою й намагаючись вирватися з Його хватки.

Він схопив мою руку, підніс її до очей і втупився в обвуглені залишки плоті, що прилипли до моєї шкіри. Коли Він торкнувся до них пальцем, я з жахом спостерігала, як рештки розтанули, перетворившись на кров, що стікала з моєї руки й капала на підлогу. Щоб створити Шарлотту, Він так само колись розтопив нову плоть із кісток Ковенанта. Той спогад був ще надто свіжим у моїй пам'яті.

— Так, зробила, — погодився Він, провівши пальцем крізь власну кров і піднявши його вгору до того місця, де з-під рукава мого светра визирало зап'ястя.

— То відпусти мене. Я тобі більше не потрібна, — заперечила я тихо, стримуючи голос.

Його палець зупинився, той повільний зрадницький рух обірвався. Ніготь видовжився в раптовому спалаху люті, що накотився хвилею.

Він прорізав шкіру, і я здригнулася, коли моя кров виступила на поверхню, змішуючись із теплом Його крові, що проникла в рану й поєдналася з моєю. Цього не мало б бути. Це не мало так відчуватися — не мало заливати мої вени тим пекучим жаром, що спалював усе всередині.

Але саме так і було.

— Ти хочеш піти від мене, — промовив Він, повільно повертаючи той хижий погляд звіра до мого обличчя.

У твердості Його люті не було й краплі тепла — лише гнів, над яким я не хотіла замислюватися. Я здригнулася й відступила.

— А який у мене привід залишитися? — запитала я.

Його обличчя одразу змінилося, злість зникла так раптово, що це шокувало сильніше, ніж будь-який спалах люті. Було щось страшніше за сам гнів у тому, як усе — навіть тінь емоції — щезло з рис Його обличчя.

Він відпустив мене, і я похитнулася, не втримавшись на ногах серед цієї неочікуваної свободи. Я відступила ще на крок, поки Він з легкістю підвівся. Втілення цієї Його форми так нагадувало Судно, в якому Він перебував століттями. Та це була лише порожня подоба справжнього чоловіка, що стояв переді мною зараз — втілення владної, хижої краси, яке з повільною впевненістю наближалося до мене.

Раніше Він був прекрасним — вродливішим за будь-яку людину, яку я коли-небудь бачила. Але тепер, у цій формі, Він став дечим більшим. Його волосся було густішим і темнішим, настільки насичено-коричневим, що здавалося чорним, і лише світло ліхтарів над головою видавало відтінок. Його риси стали глибшими, більш виразними, з яскраво окресленою маскулінністю. Золоті очі ховалися глибоко в темних впадинах Його обличчя, через що надбрівна дуга здавалася важчою й владнішою. Попри

м’яку повноту Його вуст, їх напружена лінія була загрозливою й безжальною, коли Він пронизував мене поглядом. Він здався більшим, ніж раніше - не лише на зріст, а й у ширині плечей. Його м’язи були вирізьблені на струнку тілі так, ніби Він був скульптурою, якій місце в одній із церков Риму.

Бо саме з Нього їх і створювали.

Навіть Його передпліччя й долоні випромінювали силу — силу, яка здатна зламати мені хребет навпіл, варто лише не так на Нього поглянути. Сама Його сутність наповнила кімнату, поглинаючи все пітьмою, а повітря стало задушливо теплим — на язику осів нудотний смак яблук.

— Я досягла того, заради чого прийшла, — промовила я, — і ще деяких речей, яких ніколи не прагнула.

Це була спроба нагадати Йому: в Кристал-Голлов я з'явилася не просто так — у мене був свій план. За ідеальним сценарієм це містечко мало стати для мене лише короткою зупин-кою. Якщо, звісно, я виживу.

Але тепер, з огляду на останні події, це здавалося малоймовірним,

Особливо після того, як мене заколов той самий чоловік, у якого я якимось дивом дозволила собі закохатися, наче наївна дівчинка, якою Він мене, зрештою, і вважав.

Навіть я розуміла: шансів вирватися в мене немає. Моя магія була далеко, виснажена відкриттям печаті, а поблизу не було землі, до якої я могла б звернутися. Краєчком ока я зиркнула на трон Маліззи — пелюстки троянд, наче вкриті сажею, тремтіли під невидимим вітром, відчуваючи слабкий поклик моєї магії.

Я зробила ще один крок назад, сподіваючись опинитися бодай трохи далі від смергі, що німо світилася в погляді Люцифера.

Я врізалася в щось велике й тверде, підняла голову і побачила, як Вельзевул байдужо дивиться на мене згори вниз, а його чорні шкірясті крила смикаються, огортаючи плечі. Він протягнув руку вперед і схопив мене за підборіддя, поки інша його рука торкнулася потилиці.

Подих застряг у горлі — усвідомлення того, що він задумав, пронизало мене раніше, ніж я встигла зреагувати. Ґрей навіть не спромігся

виявити мінімальну люб’язність — убити мене власноруч. Він залишив своїм поплічникам закінчити брудну справу,

Очі Люцифера широко розплющилися, на обличчі промайнув жах, а рот різко відкрився.

— Ні! — наказав Він саме тієї миті, коли Вельзевул різко смикнув мою голову вбік.

У черепній коробці пролунав тріскіт, і Ґрей кинувся вперед, підхоплюючи мене в падінні. Він не дав мені впасти на підло-гу, коли шия вже безвільно схилилася під неприродним кутом. Легені стиснулися, витискаючи з мене останнє повітря.

Його рука врізалася мені в груди, і від дотику, гарячого, майже пекучого, почав розливатися біль, тоді як усе навколо залишалося крижаним.

Але всередині я палала.

Рекомендована література

Тобі боляче?

Корона Джасада. Книга 2

Три королеви. Непристойно багаті вампіри. Книга 3

І де був той розум?..

Розбитий лицар

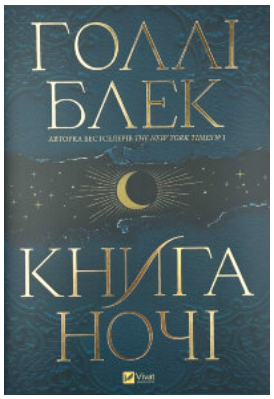

Книга ночі (з кольоровим зрізом)

Перейти до категорії **Фентезі**

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ